

нитъ наслади го измориха само още повече; дервишитъ не знаеха що да му отговарятъ; а войната, която го бѣ направила наистина побѣдителъ, остави въ сърдцето му едно по-силно отвращение отъ тихитъ му градини и безкрайнитъ му палати, които му се виждаха пуси.

И ето сега султанъ Абд-Аллахъ, легналъ небръжно на своя паланкинъ, отиваше въ златната джамия.

Внезапно той даде знакъ. Военоначалникитъ дигнаха сабитъ си, и цѣлиятъ кортежъ спрѣ внезапно прѣдъ единъ лѣсъ отъ лимоннови дървета съ прохладни приятни сѣнки.

Подъ дърветата шуртѣше и пѣше сладко-сладко, между теменуги и маргаритки, едно поточе, търкаляйки своитъ води надъ бѣли камънчета. Слънцето обливаше въ пурпуръ и злато безоблачното небе; но листята на дърветата бѣха поникнали тъй гъсто и изобилно, че неговитъ лъчи не можеха да проникнатъ тѣхния благовоненъ покривъ, освѣнъ когато вѣтръ залюлѣеше клонетъ, та тѣ се поразмърдваха; тогазъ, подобно на мигновена свѣтковица, нѣкой лъчъ се промъкнѣше прѣзъ клонетъ и сетнѣ пакъ веднага изчезнѣше, като нѣкой строшенъ диамантъ, който се разпрѣсва на парчета.

Още при дадения знакъ робитъ бѣха приготвили царския шатъръ, и бѣха турили, при входа, единъ великолѣпенъ килимъ, навезенъ съ злато и сребро. Но султантъ, който бѣ вече слѣзълъ отъ своя паланкинъ, даде новъ знакъ; и робитъ, очудени, стоеха въ недоумѣние.

Неочаквано у Султана се бѣше появило желанието да потъпка съ крака по зелената мека трѣва и по цвѣтата, и да натопа устнитъ си въ бистрата вода на поточето.

Полекичка пристѣпи той въ лѣса, като даде знакъ на военоначалникитъ и стражитъ си да поизостанатъ назадъ. Той искаше да бжде самъ; и толкова сладки бѣха сѣнкитъ и прѣснотата на дърветата, толкова прозрачна бѣ водата, която шуртѣше, щото той усѣти, че сѣкашъ сърдцето му се топи въ нѣкаква особна наслада и че за пръвъ пѣтъ се разсѣива малко отъ своята тѣга. И, вървейки непрѣстанно, той се питаше дали лѣсътъ не е нѣщо омагьосанъ, дали той не ще намѣри, спяща подъ сѣнката на нѣкой шипковъ храстъ, нѣкоя бѣла, хубава

магесница, която се е заблудила тукъ отъ рая.

Той бѣше сега съвсѣмъ самъ. Очудени, наистина, отпърво, но послушни на заповѣдта му, другитъ бѣха седнали до междата на лимоновия лѣсъ, и до султана долитаха, като нѣкое далечно ехо, звуци отъ тарабуки, прѣсичани тукъ-тамъ съ ясни звуци отъ флейти. Слѣдъ туй и тия звуци се изгубиха; нищо друго не чувствуваше сега той, освѣнъ тишината, която се нарушаваше само отъ сладката и звънлива пѣсень на поточето.

И султанъ Абд-Аллахъ си рече, че ще стори

добръ да си отпочине подъ сѣнката на тия дървета, и, безъ много мислене, той се прострѣ на зелената морава, като обикновенъ школьникъ. Никога не бѣ легалъ той тъй на меко, даже и на своето легло съ балдахинъ, подъ сѣнката на неговитъ копринени занавѣси. И, съ опрѣна на рамо глава, той се отпусна въ сладко мечтание, когато, внезапно, надъ него се зачу едно чуруликане, но толкова сладко, каквото той никога не бѣ чулъ до сега. Възхитенъ и изненаданъ, той дигна глава и се послуша. Пгичето пѣше сега силно, сѣкашъ трѣби трѣбѣха, и силнитъ трептения се разнасяха изъ подъ ли-